ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 3ης Φεβρουαρίου 1988 *

Στην υπόθεση 191/87,

1) Covale Cooperativa veneta allevatori equini, Βερόνα,

2) Cooperativa agricola zootecnica San Antonio, Sallizzone,

3) Cooperativa agricola San Valentino, Bussolengo,

εκπροσωπούμενοι από το δικηγόρο Τεργέστης N. Muscolo, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο C. Revoldini, 21, rue Aldringen,

προσφεύγοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον S. Fabbro, μέλος της νομικής της υπηρεσίας με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γ. Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 1121/87 της Επιτροπής της 23ης Απριλίου 1987 (ΕΕ L 109, σ. 12), που τροποποίησε το άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού 612/77 της Επιτροπής της 24ης Μαρτίου 1977, περί των λεπτομερειών εφαρμογής του ειδικού καθεστώτος εισαγωγής ορισμένων αρσενικών νεαρών βοοειδών προοριζομένων για πάχυνση (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/018, σ. 7),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους M. Mackenzie Stuart, πρόεδρο, G. Bosco, O. Due, J. C. Moitinho de Almeida και G. C. Rodríguez Iglesias, προέδρους τμήματος, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot, K. Κακούρη, R. Joliet, T. F. O'Higgins και F. Schockweiler, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: P. Heim

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 18 Ιουνίου 1987, οι Covale Cooperativa veneta allevatori equini, Cooperativa agricola zootecnica San Antonio και Cooperativa agricola San Valentino, τρεις ιταλικοί συνεταιρισμοί, άσκησαν προσφυγή ζητώντας την ακύρωση του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 1121/87 της Επιτροπής της 23ης Απριλίου 1987 (ΕΕ L 109, σ. 12), που τροποποίησε το άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού 612/77 της Επιτροπής της 24ης Μαρτίου 1977 περί των λεπτομερειών εφαρμογής του ειδικού καθεστώτος εισαγωγής ορισμένων αρσενικών νεαρών βοοειδών προοριζομένων για πάχυνση (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/018, σ. 7).

2 Καθένας από τους προσφεύγοντες επιχείρησε να εισαγάγει αρσενικά νεαρά βοοειδή προοριζόμενα για πάχυνση. Για να μπορέσουν να εισαγάγουν αυτά τα βοοειδή χωρίς να καταβάλουν εισφορά, συνέστησαν την εγγύηση που προβλέπει ο κανονισμός 612/77. Εκπλήρωσαν, ωστόσο, με καθυστέρηση μια άλλη υποχρέωση από την οποία ο κανονισμός αυτός εξαρτά την απαλλαγή από την εισφορά, δηλαδή την υποχρέωση δηλώσεως προς τις αρμόδιες αρχές, εντός προθεσμίας ενός μήνα από της ημέρας της εισαγωγής, της γεωργικής εκμεταλλεύσεως όπου πρόκειται να παχυνθούν τα ζώα.

Λόγω της καθυστερήσεως αυτής, το τελωνείο της Τεργέστης θεώρησε ότι, κατ' εφαρμογή του άρθρου 1, παράγραφος 3, του κανονισμού 612/77, ολόκληρη η εγγύηση έπρεπε να καταπέσει.

3 Οι προσφεύγοντες προσέβαλαν τις αποφάσεις αυτές ενώπιον του Tribunale civile e penale της Τεργέστης. Ισχυρίστηκαν ότι η διάταξη που εφάρμοσε το τελωνείο ήταν αντίθετη προς την αρχή της αναλογικότητας, διότι προέβλεπε την ολική απώλεια της εγγυήσεως λόγω απλής καθυστερήσεως ως προς την εκτέλεση δευτερεύουσας υποχρέωσης.

4 Ενώ η εκδίκαση των υποθέσεων αυτών βρισκόταν στο στάδιο της διασκέψεως, η Επιτροπή, προκειμένου να ληφθεί υπόψη η αρχή της αναλογικότητας, τροποποίησε τη διάταξη που προέβλεπε ολική απώλεια της εγγυήσεως, θεσπίζοντας τη διάταξη που αποτελεί αντικείμενο της προσφυγής. Βάσει αυτής, η καθυστέρηση της δηλώσεως της εκμεταλλεύσεως έχει ως συνέπεια την απώλεια του 15 % του ποσού της εγγυήσεως, αυξανομένου κατά το 2 % του υπολοίπου ποσού ανά ημέρα υπερβάσεως.

5 Εφαρμόζοντας τη νέα διάταξη επί των εκκρεμών διαφορών, το Tribunale civile e penale της Τεργέστης έκρινε ότι δεν ήταν πλέον δικαιολογημένη η ολική απώλεια της εγγυήσεως που αποφάσισε το τελωνείο, αλλ' ότι έπρεπε να καταπέσει ποσοστό της εγγυήσεως υπολογιζόμενο βάσει της νέας ρυθμίσεως.

6 Οι προσφεύγοντες δήλωσαν ότι δεν άσκησαν έφεση κατά των αποφάσεων του Tribunale civile e penale της Τεργέστης. Άσκησαν ενώπιον του Δικαστηρίου την παρούσα προσφυγή ακυρώσεως κατά της νέας διατάξεως. Υποστηρίζουν ότι η διάταξη αυτή είναι αντίθετη προς την αρχή της αναλογικότητας και ότι εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας κατά το μέτρο που, εκτός από την κατ' αποκοπή απώλεια του 15 % της εγγυήσεως σε περίπτωση καθυστερήσεως, προβλέπει και μείωση 2 % του υπολοίπου ποσού ανά ημέρα υπερβάσεως.

7 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο της προσφυγής. Επειδή, ωστόσο, έχει τη γνώμη ότι είναι προφανώς απαράδεκτη, δεν θεωρεί αναγκαίο να αντικρούσει τους λόγους ακυρώσεως που προβάλλουν οι προσφεύγοντες.

8 Πρέπει καταρχάς να αναφερθεί ότι, κατά το άρθρο 92, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, το Δικαστήριο μπορεί οποτεδήποτε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το απαράδεκτο για λόγους δημοσίας τάξεως και να απορρίψει την προσφυγή χωρίς να ακούσει τις προφορικές παρατηρήσεις των μερών, εάν κρίνει ότι ο φάκελος περιέχει ήδη όλα τα αναγκαία για την έκδοση αποφάσεως στοιχεία.

9 Πρέπει, εν συνεχεία, να υπομνηστεί ότι το άρθρο 173, δεύτερη παράγραφος, εξαρτά την εκ μέρους φυσικού ή νομικού προσώπου άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά κανονισμού από την προϋπόθεση ότι ο κανονισμός αυτός αποτελεί στην πραγματικότητα απόφαση που αφορά τον προσφεύγοντα άμεσα και ατομικά.

10 Κρίσιμη είναι εν προκειμένω η διαπίστωση ότι η προσβαλλόμενη διάταξη του κανονισμού αποβλέπει στην προοδευτική απώλεια της εγγυήσεως σε κάθε περίπτωση που ο εισαγωγέας αρσενικών νεαρών βοοειδών, προοριζομένων για πάχυνση, δηλώνει με καθυστέρηση την εκμετάλλευση όπου πρόκειται να παχυνθούν τα ζώα. Η διάταξη αυτή, συνεπώς, εφαρμόζεται επί αντικειμενικά προσδιοριζομένων περιπτώσεων και παράγει έννομα αποτελέσματα για κατηγορίες προσώπων που προσδιορίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο. Έχει, επομένως, γενική ισχύ κατά το άρθρο 189, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικά τους προσφεύγοντες κατά το άρθρο 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης.

11 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

12 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα. Επειδή οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν πρέπει να καταδικαστούν αλληλεγγύως στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

Αφού έλαβε υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή και άκουσε το γενικό εισαγγελέα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει τους προσφεύγοντες αλληλεγγύως στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 3 Φεβρουαρίου 1988.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart